

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. szeptember 04.
(csütörtök)

Takaró János

ADJATOK NEKIK TI!

Alapige: Márk 6,30-44

„Az apostolok visszatértek Jézushoz, és elbeszélték neki mindazt, amit tettek és tanítottak. Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé”. Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük. Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda és megelőzték őket. Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani.

De amikor az idő már későre járt, odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: „Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve enni valót vegyenek maguknak.” Ő azonban így válaszolt nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Mire ők ezt mondták neki: „Talán menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?” Jézus azonban megkérdezte tőlük: „Hány kenyereitek van? Menjetek, nézzétek meg!” Amikor megnézték, így szóltak: „Öt kenyérünk van, meg két halunk.” Ekkor megparancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit egy-egy csoportba a zöld fűre. Le is ültek százas és ötvenes csoportokban. Ekkor Jézus vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyeret, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak. Miután mind ettek, és jól is laktak, összeszedték a kenyérdarabokat tizenkét tele kosárral; és azt is, ami a halakból maradt. Akik pedig ettek a kenyerekből, ötezren voltak, csak férfiak.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Áldunk és magasztalunk téged, hatalmas a te kegyelmed! Teremtő Úr vagy, mindenható, és mégis úgy láttad kedvesnek, hogy

ADJATOK NEKIK TI!

megkeress minket, teremtményeiddel, velünk személyes kapcsolatba lépj, és van türelmed ahhoz, hogy hűséges légy a mi hűtlenségeinkkel szemben is. Szeretsz minket annyira, hogy bár folyton lázadunk és lázongunk ellened, mégis újra és újra a szívünkre akarsz beszélni. Urunk, valóban csodálatos a te kegyelmed! Csodálatos az, ahogyan keresed az embert.

Könyörgünk azért, hogy amikor mi esetlenül keresünk téged, akkor te akarj velünk beszélni. Érd utol minket, szólítsd meg értelmünket, érzelmünket, akaratunkat. Hadd legyünk teljes valónkban előtted! Legyen kedves előtted az, hogy minket taníts, fedj, buzdíts, vigasztalj, hiszen te tudod igazán, hogy mire van szükségünk!

Kérünk azért, hogy most a te igéd által szólíts meg minket! Kérünk, teremts bennünk tiszta szívet, az erős lelket újítsd meg bennünk! Szentlelked által légy itt közöttünk és végezd el azt a csodát, hogy az ember meghalljon téged! Meghallja a magasságos Istent és meg is értse annak akaratát.

Könyörgünk a Jézus Krisztus nevében, hallgasd meg az imádságunkat!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek! Azt gondolom, hogy ezt a történetet elég jól ismerjük. Talán senkinek sem új, ahogy így felolvastam. Mind a négy evangéliumban meg van írva. Gyakorlatilag az Istennek egy klasszikus üzenete, klasszikus igeszakasz az ötezer ember megvendéglése. És azt is gondolhatjuk, hogy kevés újdonságot rejteget.

Az Úr Jézus Krisztus csodát tesz. Tesz valami nagyszerűt, valami megismételhetetlent, amire az ember nem képes. Megmutatja ezt a tanítványoknak, átélheti ötezer férfi és családjaik.

Azt tudjuk, hogy valóban hatalmas az Isten, de szeretném, ha ma nem csak ezt a részét látnánk. Szeretném, ha más dolgokra is odafigyelnénk egy kicsit, ha megfigyelnénk a részleteket: a történet előzményeit, a jézusi imperatívuszokat, valamint azt, hogy mi is a különlegessége ennek a történetnek.

Milyen hihetetlen, hogy Isten, az Úr Jézus Krisztus bevonja a maga munkájába az embert, és részesévé teszi mindannak, amit Ő akar elvégezni, Ő akar adni egy másik embernek. Vizsgáljuk meg így ezt a történetet!

Először is nézzük meg az előzményeket. Hogyan kezdődik ez a történet? Hogyan indulnak el? Azt olvassuk, hogy a tanítványok végre visszaérkeztek a szolgálatból. Visszaérkeztek a kiküldetésükből és elmesélik Jézusnak mindazt, ami történt velük. Elmesélik a csodákat, a tanítást, az élményeiket.

Megérkeznek és tele vannak ezekkel az élményekkel és mesélnek a Mesternek. És azt olvassuk, hogy még enni sem volt idejük. Tele vannak a szolgálattal, annak az örömeivel és fáradtságával is.

Utána azt mondja az Úr Jézus Krisztus: Rendben van, akkor menjünk egy lakatlan helyre, egy olyan helyre, ahol békesség van, ahol pihenni lehet végre!

Nem így vagyunk mi is nagyon sokszor? Ha dolgoztunk, ha elfáradtunk, ha szolgáltunk vagy éppen a munkahelyünkön fáradtunk el, akkor azt mondjuk, hogy igen: a szolgálat, a munka, a pörgés után pihenés kell.

Ennek így kell lennie. Kijár a pihenés, az ember visszamegy a komfort zónájába és ott feltöltődik. Ott pihen. Ott újra erőket gyűjt, hogy a következő nap, a következő szolgálat újra elvégezhető legyen. Újra legyen elegendő erő. De azt látjuk, hogy ez a történet nagyon érdekes, mert nem ez történik. Pihenni indulnak, a jól megérdemelt pihenés felé mennek, de az Isten valami mást tervezett, valami mást készített el.

Tehát elsőként jegyezzük meg azt, hogy ennek a történetnek nagy érdekessége, hogy a kényelmi zónánkon kívül zajlik. Látszólag a kötelezőt, az elvárhatót a tanítványok már megtették, elvégezték, most értek vissza a küldetésből.

Hogyan viselkedik Jézus Krisztus, aki szintén fáradt, amikor áthajóznak a túlpartra és meglátják, hogy összeverődött egy nagy tömeg, hogy oda emberek érkeztek?

Azt írja az ige, hogy megszánta őket, mert látta, hogy pásztor nélkül való juhok. Látta, hogy nagy szükségük van arra, hogy tanítást kapjanak, hogy az evangéliumot hallhassák, hogy ígét hallhassanak. Megszánta őket és ez cselekvésre indította.

Azt írja az ige: tanítani kezdte őket. Sok mindenre kezdte tanítani őket és egész estig beszélt hozzájuk. A tanítványok pedig ott vannak vele. Mi lett a pihenésükkel? Mi lett a jól megérdemelt pihenéssel?

Nagy kérdés ez testvérek. Hogy van ez nálunk? Meddig vagyunk kikérhetőek? Meddig állunk az Úr Jézus Krisztus rendelkezésére? Addig, amíg ez belefér a kényelmes életünkbe? Addig, amíg ezért nem kell áldozatot hozni? Hány olyan ember van, akire már nem jut idő, türelem, szeretet, akire már nem akarunk vagy nem is tudunk odafigyelni, mert elfáradtunk, mert elégünk van?

A komfort zónánkba vágyunk vissza, ezért a másik embernek már nem jut hely, idő az életünkből. A másik embernek már nem jut a szeretetből. Nem jut a törődésből. Már nem vessük észre, hogy szüksége van valamire, hogy szüksége lenne arra, hogy az evangéliumról beszéljünk neki, hogy odafigyeljünk rá egy kicsit.

Pál apostol így mondja egy helyen: mindenkinek tartozom az evangéliummal. Mindegy, hogy fáradt vagyok, vagy nem vagyok fáradt. Hogyan gondolkodunk? Valóban az Úr Jézus Krisztus rendelkezésére állunk akkor is, amikor épp túl vagyunk egy szolgálaton, munkán vagy elfáradtunk? Akkor is megszólíthatóak vagyunk? Akkor is mutathat nekünk az Isten csodát és adhat feladatot? Vagy ott már kikérjük magunknak? Azt mondjuk, hogy: Nem, elég volt? „Elég volt! Ezt az időt már magamnak akarom. A saját békességemet, a saját nyugalمامat akarom. Úgy, ahogy én akarom, ahogy én képzeltem el. Ebbe már nem szólj bele, Jézus! Itt már ne adj feladatot!”

ADJATOK NEKIK TI!

Mert a történetnek az az érdekessége itt, hogy Jézus feladatot ad. Ott, ahol a tanítványok nem várták. Elment a nap, már esteledik és az egyik tanítvány odamegy Jézushoz és mondja neki, hogy itt vannak ezek az emberek. Most már megéheztek. Küld őket haza, már megkapták a tanítást. Gondoskodtál róluk. Küld őket haza és akkor mindenki teszi, amit tenni kell, mert éhesek.

Erre azt mondja neki válaszul Jézus, hogy adjatok ti enni. Adjatok ti! Megdöbbennek a tanítványok: mi? Nekünk felelősségünk van ebben az ügyben? Nekünk kellene tennünk valamit ezekért az emberekért? De hát mi pihenni jöttünk! Meghallgattunk téged Mester, és most mindenki menjen, amerre mennie kell. Mi pihennénk még egy kicsit, ők meg menjenek haza és egyenek valamit. Nekünk felelősségünk van? Itt, ebben a helyzetben is?

És akkor mindenki mondhatja magára: még a munkahelyemen akkor is, ha fárasztó? A családban, akkor is, ha nehéz? Felelősségem van, hogy a másik felé nyissak, és a másíknak meglássam a szükségét akkor is, amikor legszívesebben már csak magamra figyelnék? Az Úr Jézus Krisztus azt mondja: adjatok nekik ti!

A tanítványok nem lázonganak, hanem elkezdik végiggondolni a szituációt. Logikusan végignézíik, hogy lehetséges-e. Kiszámolják, hogy ekkora tömegnek mennyi étel szükséges. Hát nincs annyi pénz! 200 dénár! Honnan vegyünk? Honnan legyen? Nagy a feladat. Sokat kérsz, túl sokat kérsz Jézus! Hogy oldjuk meg? Ez ráadásul még csak az első rész, hogy készítünk egy megoldási tervet, de legyen legalább egy ötlet, hogyan álljunk neki.

Rendben, Úr Jézus Krisztus, oda akarom adni a komfort zónámon kívüli területet is. Legyen a tiéd az is. A fáradtságom is legyen a tiéd. Ott is rendelkezhetsz velem. De hogyan, hogyan? Hát akkora a feladat, hogy nem bírok vele. Akkora a teher, hogy túl sok. Kiszámoljuk, hogy mennyi kellene hozzá és azt mondjuk, hogy ez nem vállalható. Emberileg azt mondjuk, hogy ez már nem fér bele.

Uram, csinálnám, de már nincs erőm. Csinálnám, de én ebben ügyetlen vagyok. Csinálnám, de mit fognak gondolni mások? Csinálnám, de félek. Olyan sok mindent el tud mondani az ember. Meglátjuk a feladat nagyságát, ki is agyalunk rá egy tervet: igen, ha erősebb lennék! Igen, ha több pénzem lenne! Igen, ha több szabadidőm lenne! De hát nincs! Uram, ha 200 dénárunk lenne és vehetnénk, de nincs! Hogy oldjuk meg?

Jézus akkor azt mondta nekik: Rendben, mitek van? Nézzétek meg, menjetek, nézzétek meg! Mérjétek fel azt, hogy mi az, amitek van! Ne a tervet nézzük most, hogy mi lenne, ha... Akkor hogyan oldanánk meg! Azt nézzétek meg, hogy mitek van! Ez a második imperatívusz. Az első, hogy adjatok nekik ti, a második pedig, hogy nézzétek meg, hogy mitek van.

Mert az Isten nem azt szeretné, hogyha mi álmodozók lennénk. Nem azt szeretné, hogyha mi folyton azt hinnénk, hogy mindenre van erőnk. Min-

dent meg tudunk oldani és mindenbe bele is vágnánk. Ő nem ezt szeretné, hanem azt, ha lenne egy reális énképünk és lenne egy nagyon is reális istenképünk. Pontosan ezen az úton vezeti a tanítványokat. Mindezt a komfort zónán kívül.

Arra tanítja őket, hogy legyen egy reális énképük és legyen egy reális istenképük. Azt mondja: akkor nézzétek meg, hogy mitek van! Nem a terv. Mitek van tényleg? Meg is nézik, és ami van az kevés. Van valamennyi, de az nagyon kevés.

Itt szeretném azt mondani, hogy amikor az Isten ad feladatot az mindig pontosan így van. Nem úgy választja ki az embert, hogy te jó szónok vagy, akkor te szónokolni fogsz. Te vagy a legerősebb, te fogod emelni a súlyokat. Nem a legtehetségesebbek végzik azt, amiben a legjobbak. Isten nem így választ ki! Az Istennek nem a mi magunktól való tehetségünk kell. Nem a mi erőnyeinket keresi és használja fel, nem!

Isten meg akar bennünket tanítani arra, hogy hittel végezzük bármit is végzünk. Meg akar bennünket tanítani arra, hogy a saját erőnknek, a saját tehetségünknek és rátermettségünknek van vége, és ahol annak vége van, ott kezdődik az Ő kegyelme. Ott kezdődik az Ő valósága. Ott kezdődik az Ő realitása. Mert ott fog felragyogni az Ő dicsősége, ahol mi azt mondjuk, hogy nagyon kevesek vagyunk.

Igen, amink van, kevés! Ez a realitás! Ez az igazi realitása az embernek! A szeretetünk nagyon kevés. A legtöbb sebet azokon az embereken ejtjük, akiket szeretünk. Akikkel szeretjük egymást, ott okozzuk a legtöbb kárt, mert nem értünk egymáshoz igazán, még azok sem, akik azt gondolják ismerik egymást. Házasságban, gyermek-nevelésben, másokkal kapcsolatban, akiket szeretni akarunk, és mégis kiderül, hogy az sem megy jól. Kiderül, hogy az sem megy úgy, ahogy szeretnénk.

Mert elfárad az ember, és akkor nincs türelme és odavág egyet. Veszedés lesz belőle, mert már nem tud a másik ember érdekére is figyelni, mert elfogyott az erő, a türelem. Sőt lehet, hogy már nem is akarja, hogy legyen, csak hagyják békén. Ezekben a helyzetekben is tesz csodát az Isten!

Hogyan? Add, amid van! Azt a kis maradékot, azt hozd ide! Hozd ide hozzám azt a keveset! Azt a türelmet, ami van. Azt a sebzett szívet, ami van. Azt a sokszor szeretetlenséget, ami mögött szeretésre való vágy van. Hozd akkor azt! Azt a hitet, amely folyton csak kételkedni tud, bár hinni akar. Azt, aki elhiszi és el is akarja hinni, hogy a szeretet kiűz minden félelmet, mégis szorong és fél. Félt attól, hogy hogyan kell a másik felé nyitni, hogy mi lesz, ha visszautasítanak. Félt a kudarcától, félt attól, hogy boldogtalan lesz.

Jézus azt mondja: amid van, azt hozd ide! Mert én csodát akarok tenni, de úgy akarok csodát tenni, hogy közben te adsz annak, aki rászorul. Úgy akarok csodát tenni, hogy bevonlak, hogy te is részese lehess. Te is lehess az, aki szeretetet ad, aki a másokra figyelni tud, aki tetterre kész, hogy a másik ember

ADJATOK NEKIK TI!

élhessen, mert az élet életből él és az Úr Jézus Krisztus adja az ő életének erejét. Az élet kenyerét.

Ebben a történetben is ad kenyeret azoknak, akiknek szükségük van rá. Azt akarja, hogy rajtad keresztül történjen meg! Azt akarja, hogy te legyél eszköz ebben, hogy te legyél az, aki rendelkezésre áll, és ahogyan Ő észrevetted, hogy ki szorul rá és kinek van szüksége rá, úgy vedd észre te is! És lépj! Ne a saját erődből csupán, hanem az Istennek átengedve, amid van, azt a keveset, mert Ő azt sokká akarja tenni! Sokká akarja tenni, hogy megmutassa az Ő dicsőségét!

Amikor azt mondtam, hogy reális énkép és reális istenkép, akkor pontosan erről volt szó. Meglátom azt, hogy magamtól nem megy, és azt mondom: de Uram neked akarok engedelmeskedni hittel, és ha te azt mondd, hogy megy és menni fog, akkor menni fog.

És mi történik? Megtörténik a csoda. A tanítványok megtapasztalhatják azt, hogy ahogy az Úr Jézus Krisztus hálát ad, megtöri a kenyeret és elkezd osztani nekik, ők pedig osztják és adják, osztják és adják — és van! Élet van! A kezükbe fogják azt, ami nem volt. A kezükbe fogják azt, ami életformáló erő. Az Úr Jézus Krisztus ereje és hatalma kézzelfoghatóvá lesz.

Elképesztő átélni azt, amikor Isten munkálkodik. Amikor Isten szabadít, életet ment, életet táplál, gondoskodik. Amikor a hívő ember ennek részese lehet, amikor megtapasztalhatja, mint valóságot, mint realitást, hogy ami nekem van az kevés, de odaadom Uram és te teszed a csodát.

Jézus ezzel a csodával mondja el, hogy ami neki van, az mindenre elég, mert ez az Isten igazsága. Az emberé az, hogy a mienk ideig-óraig elég. Valamennyi van. Az Istennél pedig annyi van, amennyi kell és még több is, mert neki valóban van ereje és hatalma mindenre. Azt akarja, hogy lásd, értsd, éld át! Az Úr Jézus Krisztusnak ez az elképesztő hatalma: 12 kosár még maradt is! Bőven jutott mindenkinek és maradt is!

Ott, ahol nem volt túl sok. Ott, ahol fáradtság volt. Ott, ahol lehetetlenség volt. Ott, ahol nem volt mit adni. Ott, csoda történt! Mert az Isten hatalma ott is végtelen, ahol nekünk mindenünk véget ér.

Szeretném, hogy ha ma megtanulnánk és megjegyeznénk: a komfort zónánkon kívül, amikor elfáradunk, amikor betegek vagyunk, amikor sok nehézség van az életünkben, az Isten akkor is tervez és ott is készített el csodákat.

Az első tehát az: rendelkezhet-e az Isten a teljes életeddel, időddel? Azzal a kevéssel is, amelyet te máshogy terveztél? Rendelkezhet-e az érzelmi világgoddal, gondolatoddal, akaratoddal? Tényleg odaszántad-e neki?

A második, hogy amikor azt mondja, hogy neked kell adni, akkor neked kell adni! De nem vagy rá egyedül! Nem vagy rá egyedül, hogy hirdesd az Isten evangéliumát! Nem vagy rá egyedül, hogy a másik embernek szeretetet, megbocsátást adj, hanem az Úr Jézus Krisztussal együtt teheted. Sőt Ő teszi igazán, te csak közvetítheted — de közvetítened kell!

A harmadik, hogy lásd jól azt, hogy mid van. És amid van, azt vidd oda! Add oda! Azt bocsásd az Ő rendelkezésére, mert ott szaporodhat meg. Azt vidd oda, hadd rendelkezzen vele Ő. Hadd tegyen csodát ott, ahol Ő akar! És megtapasztalod azt a hihetetlen valóságot, hogy az Isten munkatársává leszel.

Testvérek! Nem helyette tesszük a csodát, hanem Ő mellette vagyunk a szolgálatban. Nem tudunk az Úr Jézus Krisztus helyett senkit meggyógyítani, sem megváltani, sem életre szeretni. De az Ő megbízásából, az Ő ereje rajtunk keresztül áramolhat és megtörténhet az, hogy mellettünk emberek gyógyulnak, hitre jutnak, megismerik az Úr Jézus Krisztust.

A kérdés az: akarjátok-e ezt?

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Mennyei Édesatyánk! Megvalljuk, hogy olyan sokszor csak azt tesszük meg, ami belefér, ami kényelmes, amihez nem kell nagy áldozatot hozni.

Megvalljuk, hogy sokszor azt mondjuk, hogy nem. Ezt már nem. Ez az ember nem szimpatikus, nem akarok vele közösségben lenni, nincs erőm szeretni. Nincs időm beszélni vele, nincs már erőm tenni érte, odafigyelni rá.

Te látod azt is, hogy amikor megsebeznek, amikor van valami bajunk, akkor képesek vagyunk teljesen magunk körül forogni, másoknak ártani.

Amikor elhatalmasodik rajtunk valami körülmény, akkor összehúzzuk, magunkat amilyen kicsire csak lehet, és nem látunk tovább saját magunknál.

Olyan sokszor azt mondjuk, hogy úgy akarjuk magunkat megpihentetni, ahogy mi akarjuk és magunkra akarunk odafigyelni! De Uram, tudod igazán, hogy akkor tesszük jól, ha rád figyelünk.

Könyörgünk most azért, hogy nyisd meg a szemeinket arra, hogy megláthassuk azokat a feladatokat, amelyeket eddig nem láttunk meg!

Észrevegjük, hogy felelősségünk van a másik ember iránt, hogy adósai vagyunk az evangéliummal mindenkinek. Lehessen az életünk valóban áldássá mások számára! Ha fáradtak vagyunk, vagy ha erőnk teljében, hadd legyünk akkor is az Úr Jézus Krisztus jó illata! Hadd legyünk valóban erő csatornák, ahol a te megváltó szereteted és kegyelmed áramolhat mások felé!

Könyörgünk, adj olyan látást, amely meglátja a szükségét. Meglátja a pásztor nélküli juhokat. Könyörgöm, hogy adj olyan alázatos szívet, amely azt mondja: te parancsolod és én teszem, ha te mondod, én engedelmeskedem.

Könyörgünk azért, hogy erősíts meg minket gyengeségeink idején is, vigasztalj minket gyászunkban, hatalmaddal gyógyíts minket. Erősítsd az akaratunkat, hogy neked akarjunk engedelmeskedni! Támogasd meg a mi hitünket, amikor gyengélkedik, viaskodik a kételkedéssel, a félelmekkel!

Könyörgünk azért, hogy taníts minket napról-napra a te igéd által, hogy téged jobban ismerjünk, szeressünk, mert tiéd a hatalom örökké! Nekünk

ADJATOK NEKIK TI!

korlátaink vannak, míg neked végtelen hatalmad. Hadd lássuk meg ezt! Hadd nyíljon meg a szemünk rá!

Így könyörgünk azért, hogy tégy csodát bennünk és rajtunk keresztül is a te Szentlelked által!

Ámen.

Énekeljük a 197. dicséretet

1. Hálaadásunkban rólad emlékezünk,
Kegyelmes Istenünk, tégedet tisztelünk
Te nagy jóvoltodért, és felmagasztalunk,
Haszontalan szolgák, mert ezzel tartozunk.

2. Hajtsd le füleidet, értsd meg kérésünket,
Mi édes Istenünk, ne nézd bűneinket;
Tiszta szívből kérünk, mi könyörgésünket
Vedd hozzád, Úr Isten, esedezésünket.

3. Gerjeszd fel igédnek szerelmét lelkünkben,
Szentlélek Istennek szentségét szívünkben;
Adj igaz értelmet bőséggel elménkben,
Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.

4. Tanúságra erőt csak te tőled kérünk,
Hogy szent istenséged dicsértessék tőlünk;
Ha először a te országod keressük,
Semmiben nem leszen fogyatkozás nekünk.

5. Azért gyorsaságot elkezdett dolgunkban,
Végig megmaradást mi hivatalunkban,
Szorgalmatosságot s hűséget tisztünkben,
Egymás-szeretetet plántálj életünkben.

6. Engedd meg ezeket, Szent Atyánk, Krisztusért,
Mi Idvezítőnkért, kegyes táplálónkért,
Ki egy hatalomban Szentlélek Istennel
Élsz és uralkodol mindörökké, Ámen.